

visites en wel heeft haar de teleurstelling over de verstoorde badreis eenige bange dagen gekost, doch dit is ook voorbijgaan en een belofte voor „later” heelde de wond.

Trouwens, ze heeft ze hoog noodig, die kleine verpoozingen bij vrienden of kennissen. Men beklagt haar met diep medelijden. Immers zij zelve, zoo teer en kiesch van gestel, moest niet blootstaan aan die ontzettende malaise van een ziekbed.

„Ge moet hulp hebben, m'n bestel!” — zegt men — ge overspant u te veel!”

Ze geeft het toe. „'t Is waar, maar wat te doen, zoo veel vrouwen deelen dit lot — 't is immers plicht?”

„Dan moet ge afleiding nemen!”

„Als ik kan, ja! en anders.... in vredesnaam....”

Wanneer de eerste dag is geweest weet niemand, maar de zekerheid, dat hij niet meer genezen kan, is nu toch doorgedrongen in hun huis en allen, Eva, familie en vrienden, ze weten het nu, hij keert niet tot het gewone leven weer.

Dat weten is zoo langzaam en kalm gekomen, dat het geen groote stoornis in 't leven meebrengt. Immers 't eind, kent niemand, en juist dat vaag verschiet neemt het groote duister van 't heden weg.

Of hij zelf zich bewust is? Niemand weet het.

Of hij eenig vermoeden heeft, dat voor hem de nieuwe schakel aan de eindelooze keten des eeuwigen levens bijna zal worden bereikt? Aan niemand uit hij zich.

Hij is geduldig en stil als Eva hem verpleegt, hoewel bepaalde oppassing tot heden niet noodig was. Maar ook deze tijd breekt aan en beginnen de uren, van den nacht vooral, hem naar en lang te schijnen.

Zoo lang Eva nog kan deelnemen aan 't gezellige leven met familie en vrienden is haar zenuwgestel tamelijk regelmatig en zijn haar klachten althans geen dagelijksche storing in zijn eigen bitter lijden. Maar als 't gevreesde gebeurt en hij al meer en meer oppassing behoeft, moet er vreemde hulp komen, dat heeft hij al lang voor zich zelve bepaald, en dan? Ja hij weet het: mevrouw Reeze!.... Maar hoe?

Ze is geen bepaalde verpleegster en zeker is ze moeder in overvloed, om haar kinderen aan geen vreemde zorg af te staan. Hij denkt en martelt zich af met plannen, altijd weer anders, maar steeds uitgaande naar dat eene punt: de mogelijkheid om door die vrouw verzorgd te worden.

Maar zal Eva het willen? — Hij is overtuigd van haar liefde voor hem, maar zal juist dit haar niet verhinderen om, al is 't slechts gedeelt'lijk, de zorg aan een ander af te staan? — Hij weet het niet en moet wachten, tot ook die ure voor hem aanbreekt.

Hoe zwak hij ook zijn moge, 't namiddaguur is en blijft het glanspunt van den dag, het oogenblik, dat hij leeft met zijn kinderen.

Ze zijn nu stil en bedaard en ook al reeds gewend aan de zwakte van papa,